

De gaven van de Heilige Geest

door ds. G. Boer

'En van de geestelijke gaven, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt...' (1 Korinthiërs 12: 1-11).

Vrucht en gaven

Eén van de punten die door de Pinksterbeweging in het bijzonder aan de orde gesteld wordt, is de gave of zijn de gaven van de Heilige Geest. Wij moeten erop letten dat de Schrift zowel over de vrucht als over de gaven van de Geest spreekt. Wat is de vrucht van de Geest? 'Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid' (Gal.5:22). Het is aantrekkelijk om over de vrucht van de Geest uitvoerig te schrijven, maar dit kan nu niet. Het gaat nu over de gaven van de Geest zoals die in 1 Korinthiërs 12 en 14 en op andere plaatsen worden genoemd. Van de vrucht van de Geest mag nog gezegd worden dat zij rijpt door het vervuld worden met de Geest. Hij is de enige voedingsbodem waardoor deze vrucht tot volle rijpheid komt. Toch is er geen scherpe grens te trekken tussen de vrucht en de gaven van de Geest. Onder andere wordt de wijsheid als vrucht van de Geest op andere plaatsen tot de gaven van de Geest gerekend. Ook de vrucht is gave van de Geest.

Woordgebruik

De gaven van de Geest worden soms ook aanduidingen van het in Christus geschonken heil. Dat kunt u vinden in Romeinen 5:15 en 16 waarin tegenover de misdaad van Adam de genadegift (*charisma*) wordt gesteld. Deze genadegift wordt in vers 15 de gave door de genade genoemd. Ook in de bekende tekst Romeinen 6:23 wordt het hele heil in Christus een gave genoemd: 'Want de bezoldiging (het loon) van de zonde is de dood, maar de genadegift (*charisma*) van God is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere'. Zelfs komen de belofte van God en de roeping van Israël als uitverkoren volk in het Oude Testament in Rom.11:29 als gaven (*charismata*) voor. Zelfs de onthouding van het huwelijk alsook het gebruik van het huwelijk worden door Paulus in 1 Korinthiërs 7:7 een gave (*charisma*) genoemd. Voorlopig kunnen wij dus zeggen, dat het woord gave (*charisma*) in het Nieuwe Testament in allerlei betekenissen kan voorkomen. Het kan gebruikt worden:

- van het in Christus geschonken heil,
- van de belofte aan en de roeping van Israël,
- van de onthouding van het huwelijk en
- van het gebruik van het huwelijk.

Dit korte overzicht kan ons al voorzichtig maken om het woord gave (*charisma*) alleen te gebruiken voor bijvoorbeeld tongentaal, enz. Toch komt het woord gave (*charisma*) ook in de meer specifieke vorm voor van bijzonder geschenk. Lees eens wat er staat in Romeinen 12:6-8. Vanuit het ene lichaam van Christus en het leden van elkaar zijn, wijst de apostel op de verscheidenheid van de gaven, naar de genade die ons gegeven is (vers 6). Onder deze gaven rekent hij de profetie, de dienst, het onderwijs, de vermaning, het mededelen, het leiding geven en het barmhartigheid bewijzen.

Gavenlijsten

Wanneer wij deze lijst van gaven van de Geest leggen naast 1 Korinthiërs 12 en 14 dan valt het ons op dat deze lijsten verschillen. In Romeinen 12 worden gaven genoemd die in 1 Korinthiërs niet worden genoemd en omgekeerd. Laat ons dit niet alleen voorzichtig maken, maar ook wijsheid geven. De lijst van de Geestesgaven, die in sommige kringen van de Pinksterbeweging is opgesteld, is gesloten, maar dient *open* te zijn. Paulus noemt aan de gemeente van Rome weer andere Geestesgaven dan aan de gemeente van Korinthe. Hieruit blijkt dat niet overal dezelfde gaven van de Geest aanwezig waren. Toch is er ook overeenstemming. Laat dan dezelfde gaven niet overal aanwezig zijn, zij zijn er. Bij de één meer en bij de ander minder. Soms spuiten deze gaven (*charismata*) naar buiten in uitbundige volheid.

1 Korinthiërs 12-14

Dit willen wij nu gaan onderzoeken. Wij nemen daartoe 1 Korinthiërs 12-14 voor ons. Lees en herlees deze hoofdstukken. Neem er de Kanttekeningen bij van de Statenvertaling of van de Nieuwe Vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap. Wij gaan een klein gedeelte van deze hoofdstukken: 1 Korinthiërs 12:1-11 vers voor vers met u lezen en verklaren.

1 Korinthiërs 12:1

'En van de geestelijke gaven, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt' (Statenvertaling).

'Ten aanzien van de uitingen van de geest, broeders, wil ik u niet onkundig laten' (Nieuwe Vertaling NBG).

Zoals u ziet is er verschil in vertaling: geestelijke gaven óf uitingen van de geest. Het Griekse grondwoord (*pneumatikos*) duidt een geestelijk mens aan. Deze geestelijke mens wordt door Paulus in 1 Korinthiërs 2:15 en andere plaatsen tegenover de natuurlijke mens gesteld. Dit betekent dat de geestelijke mens de Geest heeft ontvangen, maar de natuurlijke mens niet. Soms zijn de *pneumatikoi* (meervoud) een deel van de christenen die bijzondere gaven van de Heilige Geest hebben ontvangen, bij voorbeeld de gave van de profetie. Dit wil zeggen, dat niet alle christenen deelhebben aan de gaven van de Geest in deze bijzondere zin van het woord. Zij delen allen in de verlichting van de Heilige Geest in de zaligmakende zin van het woord, maar zij delen niet allen in de bijzondere gaven van de Geest (1 Kor.12:29,30). Het verband beslist telkens of de *pneumatikoi* in de algemene zin van alle christenen bedoeld worden dan wel in de bijzondere zin van het woord; dus alleen zij die bijzondere gaven hebben ontvangen. In vers 1 worden de laatsten bedoeld óf nog beter de Geestesgaven (*charismata*) zelf. Het is dus van belang in dit onderzoek te onthouden dat alle christenen de Heilige Geest ontvangen, maar dat niet alle christenen de Geestesgaven ontvangen. Lees 1 Korinthiërs 12:28: 'En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven van de gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen'. Daar worden de giften van Christus aan de gemeente opgesomd. Daaronder zijn ook degenen die een gave (*charisma*) hebben ontvangen. Let er op dat er staat: 'in de gemeente'. Daaruit volgt, dat niet allen een gave in deze bijzondere zin hebben ontvangen. Zij, die met deze gave begiftigd zijn, stellen deze in dienst van de gemeente. Waarom wordt hierop zo de nadruk gelegd? Om de gedachten af te snijden, dat alle christenen een bijzondere gave (*charisma*) zouden moeten hebben en of zij bij gemis van deze gave geen christenen zouden zijn. Deze gedachte komt hier en daar voor in de Pinksterbeweging, maar is niet bijbels. Is deze opmerking toch bedoeld als een berusten in de praktijk van vandaag? Allerm minst. Met deze opmerking worden de Geestesgaven niet onder de tafel gewerkt – dit gebeurt van kerkelijke zijde helaas ook! – maar op de rechte plaats gezet: in de gemeente en voor de gemeente! Aan alle christenen is de liefde aanbevolen (1 Kor.13)!

Onkunde

Intussen leert dit vers dat Paulus geen onkunde wil ten aanzien van de Geestesgaven. Deze onkunde bij de Korinthiërs kwam nietdoor gebrek aan ervaring met deze gaven van de Geest, maar door een verkeerd gebruik. Zij lieten zich niet door de liefde leiden en hadden daarom geen recht inzicht in de éénheid van al deze gaven. Hun onkunde is van heel andere aard dan onze onkunde. Onze onkunde komt vaak voort uit het ontbreken van deze gaven van de Geest in de gemeente. Wij zijn zoveel van de apparatuur van de Heilige Geest kwijt geraakt. Daarop kom ik nog wel terug. Maar onze onkunde inzake deze Geestesgaven is verbijsterend. Daarin hebben de mensen van de Pinksterbeweging grotendeels gelijk. Wij lezen en herlezen 1 Korinthiërs 12 en 14 in het gezin aan tafel, maar wie komt tot de pijnlijke ontdekking: 'Waar is dit alles gebeven?' Wanneer wordt er uit deze hoofdstukken gepreekt? Wij belijden de Bijbel als het Woord van God en dat is waar. Maar functioneren deze en andere hoofdstukken mee in ons geestelijk leven? Met welk een smaldeel van de Heilige Schrift stellen wij ons vaak tevreden? Hele stukken van de Schrift blijven soms gesloten. Dat klaagt ons aan. Laat ons dit ook aansporen tot het gebed om deze hoofdstukken te mogen verstaan!

De Korinthiërs waren naar Paulus' woord in niets achtergebleven, maar zij waren geen voorbeelden van volwassenheid. Integendeel! Aan hen ontbrak nog zoveel. *Daarom hadden zij in het gebruik van deze Geestesgaven de leiding nodig van de apostel. Als de Korinthiërs deze leiding al zo nodig hadden, hoeveel te meer wij!*

1 Korinthiërs 12:2

'Gij weet, dat gij heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken, naar dat gij geleid werd' (Statenvertaling).

'Gij weet, dat gij, toen gij nog heidenen waart, u blindelings naar de stomme afgoden liet heendrijven' (Nieuwe Vertaling NBG).

Deze twee vertalingen verduidelijken de bedoeling van deze tekst. De Korinthiërs waren vroeger heidenen en op welke wegen zij ook wandelden en welke leraars zij ook volgden, zij kwamen altijd weer bij de stomme afgoden terecht. De afgoderij duurde voort. Dat was de droeve toestand van de Korinthiërs voordat zij het Evangelie hoorden. Het was één en al onzekerheid en wisselvalligheid, maar één ding stond vast: het liep altijd weer op de stomme afgoden uit. Daarin is verandering gekomen. Hoe onzeker hun vroeger leven ook was, zo zeker is hun leven nu geworden. Vroeger werden ze naar de stomme afgoden geleid, maar nu worden zij door de Geest van God geleid.

1 Korinthiërs 12:3

'Daarom maak ik u bekend, dat niemand die door de Geest van God spreekt, Jezus een vervloeking noemt; en niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn dan door de Heilige Geest' (Statenvertaling).

'Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest van God sprekend, zegt: Vervloekt is Jezus, en dat niemand kan zeggen: Jezus is Heere, dan door de Heilige Geest' (Nieuwe Vertaling NBG).

Er is dus een omkeer gekomen. De Geest is de Leidsman geworden. Nu blijken er vragen gesteld te zijn aan Paulus over deze gaven van de Geest. De Korinthiërs waren bang, dat, wanneer zij op een bijzondere wijze door de Geest bezet waren en de gewone controle van het verstand uitviel, bij voorbeeld bij het spreken in tongen, dat hen dan tegen hun wil uit de mond zou vallen: 'Vervloekt is Jezus!' Het in óf door de Geest spreken is een spreken door een bijzondere aandrif, onder de bezielende leiding van de Heilige Geest, door ingeving. Alle kinderen van God hebben de Heilige Geest ontvangen volgens 1 Korinthiërs 2:12: 'Maar wij hebben niet ontvangen de geest van de wereld maar de Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn'. Maar niet alle kinderen van God hebben deze bijzondere gaven ontvangen die hier in vers 3 worden bedoeld.

Tongentaal

Welnu in Korinthe was er tongentaal of glossolalie. Wat is het eigensoortige van tongentaal? Wel, dat hij die in óf door de Geest spreekt, later niet meer weet wat hij gezegd heeft. Daarmee komt de vraag omhoog: 'Is dan alles wat een mens in de overmeestering door de Geest spreekt wel tot eer van God?' Er zijn meer geesten. Er zijn ook duivelse geesten. Die te ontkennen is zinloos. Zij manifesteren zich in allerlei gewaad. Daarvan wisten de Korinthiërs. Het buiten zichzelf zijn, de extase, was in Griekenland in de heidense godsdiensten goed bekend. Kunnen deze geesten zich niet van een christen meester maken, zodat hij Jezus vervloekt? Deze vrees van de Korinthiërs is te verstaan. Hoewel op een totaal ander vlak, de christen van vandaag heeft soms een soortgelijke vrees dat bij het onder narcose zijn of in de aftakeling van het leven - wanneer de controle van het verstand uitvalt -, diepere ziele lagen zich laten horen, want wat huist daar niet ook in het hart van een kind van God? Ik herinner mij een predikant die in hoge koorts lag te ijlen. Toen de koorts weg was, vroeg hij aan zijn zoon of hij geen wartaal of erger had gesproken. Toen antwoordde zijn zoon: 'Nee, vader, u hebt gepreekt en nog goed gepreekt ook!' Dat ontroerde deze oude dienaar, omdat hij door genade wist wie Christus voor hem was, maar ook wat

Paulus schrijft: 'Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont' (Rom.7:18)! Ik weet dat dit op een ander vlak ligt dan 1 Korinthiërs 12, maar er is ook overeenkomst, want de controle van het verstand valt uit! Paulus beantwoordt deze vraag met grote beslistheid. Het is onmogelijk, dat wanneer iemand in en door de Geest spreekt hij zou zeggen: 'Vervloekt is Jezus!' Waarom kan dit niet? Omdat de Geest – anders dan de geesten in het heidendom – aan Zichzelf gelijk blijft en aan Christus verbonden blijft. Daarom laat de Geest, zodra Hij iemand in tongentaal helemaal bezet, niet toe dat deze mens Jezus vervloekt. Tegenover het 'Vervloekt zij Jezus!' staat het 'Jezus is Heere!'

Dat is de eerste belijdenis van de christelijke gemeente. Het is geen leerformule zonder meer, hoezeer ook deze belijdenis tot de schat van het belijden van de Kerk der eeuwen is gaan behoren. Het is van het begin af een ingeving, een verrassing, een ontdekking, een profetie. Dit staat niet tegenover de belijdenis met de mond uit Romeinen 10:9, want ook daar is het verbonden met het geloven met het hart. 'Niemand kan zeggen: Jezus is Heere, dan door de Heilige Geest'. Met andere woorden, wanneer iemand in tongentaal of in de profetie zegt: 'Jezus is Heere', dan is dit door de Heilige Geest. Dan is dit voor de spreker een bewijs dat hij de Heilige Geest heeft ontvangen. Dit geldt ook nu. Niemand kan in de bijbelse zin Jezus als de Heere belijden dan door de Heilige Geest. Daarover zou veel meer te schrijven zijn, maar daarvoor is nu geen gelegenheid.

1 Korinthiërs 12:4

'En er is verscheidenheid van de gaven, maar het is dezelfde Geest'
(Statenvertaling).

'Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest'
(Nieuwe Vertaling NBG).

Van het bijzondere: tongentaal of glossolalie komt Paulus tot de verscheidenheid van de genadegaven (*charismata*). De Korinthiërs hadden het bijna uitsluitend over de tongentaal, maar Paulus wil de genadegaven veel breder aan de orde stellen. Men mag de ene gave niet eenzijdig boven de andere gave stellen, want er zijn veel genadegaven. Maar zij komen alle van één zelfde Geest! Het woord 'verscheidenheid' betekent letterlijk: verdeling in de zin van toebedeling. De verscheidenheid is dus een zaak die van God komt. De Geest deelt uit. Hij geeft niet alle genadegaven aan één! Nee, de Geest geeft aan een ieder zoveel gaven als Hij wil. Het is Paulus' bedoeling er de nadruk op te leggen dat alle genadegaven gelijk zijn, omdat zij van één zelfde Geest komen. Daarom mag er geen overschatting zijn van de ene genadegave boven de andere.

1 Korinthiërs 12:5

'En er is verscheidenheid van de bedieningen en het is dezelfde Heere'
(Statenvertaling).

'En er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Heere'
(Nieuwe Vertaling NBG).

Ook hier wil Paulus bewijsmateriaal aandragen dat er veelheid is tegenover de eenheid. Dit bewijsmateriaal zijn de bedieningen die niet verder worden uitgewerkt. Wat wij daaronder moeten verstaan? Ambtsdragers? Of mensen die in een bepaalde bediening zijn gesteld? Misschien wel allebei. In ieder geval is ook dit vers een bewijs, dat éénzelfde Heere tot verschillende diensten roept. Zo is het ook met de gaven van de Geest, wil Paulus zeggen, die zijn afkomstig van éénzelfde Geest.

1 Korinthiërs 12:6

'En er is verscheidenheid van de werkingen, maar het is dezelfde God, Die alles in allen werkt' (Statenvertaling).

'En er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, Die alles in allen werkt' (Nieuwe Vertaling NBG).

Naast de genadegaven van de Geest én naast de bedieningen van de Heere noemt de apostel nu de verscheidenheid van de werkingen van dezelfde God. Let daarop! Naast het werk van de Geest stelt Paulus het werk van de Heere Jezus en het werk van God. Aan deze God worden werkingen toegeschreven. Deze werkingen of krachten kunnen in de gemeente aanwezig zijn, maar ook daarbuiten. Ook in de schepping is er een verscheidenheid van krachten door de wil van éénzelfde God. Hij werkt die in allen!

1 Korinthiërs 12:7

'Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot hetgeen nuttig is' (Statenvertaling).

'Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen' (Nieuwe Vertaling NBG).

Nadat Paulus dus eerst de eenheid van het werk van de Geest op de voorgrond gesteld heeft, volgt nu de verscheidenheid. Aan een ieder afzonderlijk wordt iets eigens geschonken. De Geest treedt bij iedere christen te voorschijn, al is het op een andere wijze. Dit openbaren of te voorschijn treden doelt duidelijk op de gaven van de Geest (*charismata*). Deze gaven hebben tot doel: de eer van God en het heil van de naaste. Daarop komt de apostel in de volgende verzen terug. Samenvattend mogen wij zeggen, dat het onderwijs van Paulus over de gaven van de Heilige Geest drie momenten bevat:

- Alle gaven van de Geest dalen van één en dezelfde Geest af.
- In deze genadegaven is verscheidenheid of toebedeling.
- Zij worden gegeven tot algemeen nut en niet om zichzelf er op te beroemen.

1 Korinthiërs 12:8-11

'Want deze wordt door de Geest gegeven het woord van de wijsheid en een ander het woord van de kennis door dezelfde Geest; en een ander het geloof door dezelfde Geest; en een ander de gaven van de gezondmakingen door dezelfde Geest; en een ander de werkingen van de krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen van de geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging van de talen. Maar deze dingen alle werkt één en dezelfde Geest, delend aan een ieder in het bijzonder zoals Hij wil' (Statenvertaling).

'Want de één wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; de één geloof door dezelfde Geest en de ander gaven van genezingen door die ene Geest; de één werking van krachten, de ander profetie; de één het onderscheiden van geesten, en de ander allerlei tongen, en weer een ander vertolking van tongen. Maar dit alles werkt één en dezelfde Geest, Die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil' (Nieuwe Vertaling NBG).

Verschillende openbaringen van de Geest

Tot nu toe vonden wij dat de gaven (*charismata*) van de Geest bij de Korinthiërs bekend waren, maar dat zij verkeerd gebruikt werden. Niet tot welzijn van allen. De Geest geeft vaste leiding. Wie door de Geest in tongentaal spreekt, hoeft niet bang te zijn dat hij Jezus vervloekt. Er is verscheidenheid van gaven, bedieningen en werkingen, maar zij zijn afkomstig van één God. In vers 8 begint de apostel de verschillende openbaringen van de Geest op te sommen als gevolgen van de gaven van de Geest.

Woord van wijsheid

In de eerste plaats wordt genoemd het woord van wijsheid óf het woord dat wijsheid tot inhoud heeft. Dit is een gave van de Heilige Geest. Zijn deze gaven er alleen ná Pinksteren? Of moeten wij hier denken aan de natuurlijke of scheppingsgaven die door de Geest worden geheiligd en in werking gezet? Dit kan, maar vooral mag hier gedacht worden aan de wijsheid die God onthult in de dwaasheid van de prediking. 1 Korinthiërs 1 en 2 laten ons zien dat de wijsheid van God de wijsheid van de mens kruist en kruisigt en daarin Christus, de Gekruisigde, toont als de Wijsheid van God. Om Christus in de diepste verbanden te prediken, is de wijsheid nodig die het hart ontroert en in brand steekt.

Deze wijsheid sluit de wijsheid in het leiding geven niet altijd uit, maar soms in. Mannen vol van de Heilige Geest zijn geen onpraktische enthousiastelingen, maar kunnen soms heel helder en duidelijk vergadertechnisch leiding geven. Dan is er ook bij de anderen de erkenning van deze gaven. Dan onderkent men daarin de leiding van God. Deze wijsheid wordt ook gegeven wanneer christenen voor rechtbanken getrokken worden of op andere plaatsen rekenschap geven van hun geloof. Dan geeft God mond en wijsheid. Dit zijn dan directe uitingen van de Geest waarvan men geen voorraad kan aanleggen, maar die men van geval tot geval in de gemeenschap met Christus krijgt.

Woord van kennis

Als tweede gave wordt genoemd het woord van kennis, dat is het woord dat kennis tot inhoud heeft. Wanneer wijsheid toegepaste kennis is, dan kan de wijsheid niet zonder de kennis. Wanneer een knap architect een huis wil bouwen dan heeft hij materiaal nodig. De wijsheid heeft de kennis nodig om concreet de weg van God te zien. In 1 Korinthiërs 2:13 zegt Paulus, dat hij het Evangelie predikt met woorden die de Heilige Geest leert, door geestelijke dingen met geestelijke samen te voegen. Uitdrukkelijk zegt de apostel erbij dat de menselijke wijsheid deze woorden niet leert. Het is dus een kennis van een heel eigen aard die door de Heilige Geest verleend wordt. Deze kennis doet dieper indringen in de geheimen van God. Het zal wel zien op een bediening met toerusting door de Heilige Geest die wortelt in de gemeente. Zonder iets af te doen aan de gave van onderwijzing die in elke prediking aanwezig is, zijn er de momenten waarin de schapen de stem van de grote Herder horen door middel van menselijke lippen. Dan vindt er een voortgaande verlichting plaats die ver uitgaat boven elke natuurlijk bekwaamheid. Dan worden harten geraakt en in vlam gezet. In dit verband bidt Paulus voor de Efeziërs dat zij ontvangen mogen de Geest van wijsheid en openbaring in Zijn kennis (Ef.1:17). Dit gebed bidt de apostel voor mensen die door de Heilige Geest verzegeld zijn. Laat dit onderwijs ons allen begerig maken om met deze gaven van de Geest versierd te worden, omdat het gaat om een kennis van Christus die de kennis te boven gaat! Wat is ook ons een kennis nodig die direct geschonken wordt door de Heilige Geest!

Geloof

Dit geloof is niet het 'gewone' geloof. Immers aan de één wordt het geloof geschonken en aan de ander de gaven van gezondmakingen, enz. Daar iedere christen het geloof in zaligmakende zin ontvangt en het zonder geloof onmogelijk is om God te behagen, wordt hier het geloof in bijzondere zin bedoeld. Het verband van vers 9 wijst op een geloof met bijzonder zichtbare resultaten: een geloof dat wonderen werkt. Noem dit niet wondergeloof, want dat is verwarrend. Onder wondergeloof verstaan wij meestal het geloof dat wel wonderbaarlijke dingen doet, maar toch geen zaligheid met zich brengt. Dit bijzondere geloof is het geloof dat sommige kinderen van God ontvangen. Wie denkt niet aan Elia die alleen in volle rust op de berg Karmel staat? Hij heeft een geloof dat bergen verzet. Zegt Jezus niet: 'Zo gij een geloof had als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze berg zeggen: Ga heen van hier daar naar toe en hij zal heengaan; en niets zal u onmogelijk zijn' (Matth.17:20). Denk aan Petrus wanneer hij naar de tempel gaat. Dan ontvangt hij dit bijzondere geloof als gave om aan de kreupele een wonder te doen. Is deze gave er ook vandaag niet in mensen van gelijke beweging als Elia? Zijn er ook nu niet momenten en tijden waarin een korrel van dit geloof in het hart is, dat er grote dingen gebeuren? Heb geloof op God! Ook deze gave is van de Heilige Geest en is in de gemeente gegeven.

Gaven van gezondmakingen of genezingen

Deze gaven zijn er. Ze te miskennen zou tegen de Schrift ingaan. De tekst doet vermoeden dat aan iemand allerlei gaven voor allerlei ziekten zijn gegeven. Dat wil niet zeggen, dat allen altijd genezen worden. Dat is met het geheel van de Schrift in strijd en kan dus de bedoeling van deze tekst niet zijn. Niet allen werden genezen. Het waren er steeds enigen. Alleen van de Heere Jezus lezen wij dat Hij op het hoogtepunt van Zijn arbeid allen genas. Dat was in die tijd en op die plaats. Overigens geldt dat Jezus sommigen geneest. De achtendertigjarige zieke in Bethesda werd genezen, maar de anderen niet. Dat dient voorzichtig te maken. Laat niemand menen dat de gaven van de genezingen aan iedere gelovige

worden toebedeeld en dat zij die deze gave(n) ontvingen iedereen konden genezen. Maar dit neemt niet weg dat deze gaven er waren – en wanneer het God behaagt – er ook nu weer zijn. Wie zou de Heilige Geest hier grenzen mogen stellen van tijd en plaats? Hoe komen deze gaven in het Nieuwe Testament voor? Als blikvangers en aanleidingen tot de prediking van het Evangelie. Denk aan de genezing van de kreuple door Petrus in Handelingen 3, die aanleiding geeft om een prediking door te geven aan het volk en aan de Joodse Hoge Raad over Jezus van Nazareth, Die dit grote wonder heeft gedaan. De wonderen die Filippus doet in Samaria geven hem een open deur voor de verkondiging van het Evangelie (Hand.8:6,7). Mogen wij deze gaven ook vandaag verwachten? Hoezeer ook deze gaven worden misbruikt en verdacht zijn geraakt door allerlei mensen die deze gaven hebben of voorwenden, ook hier geldt dat God deze gaven ook vandaag kan verlenen om daardoor de opmerkzaamheid van mensen op te wekken voor de prediking van het Evangelie. Wanneer de Heilige Geest bepaalde mensen voor dit doel wil gebruiken, hebben wij met de Bijbel in de hand niet te zeggen dat dit niet kan. Niemand mag uit zijn op sensatie. Niemand mag uit zijn op het bijzondere, maar laat een ieder bedenken dat God naar Zijn welbehagen deze gaven verleent of ook ...wegneemt. Deze gaven zijn geen natuurlijke begaafdheden, maar openbaringen van de Geest. Hoezeer God sommige mensen in het gewone leven met energieën en krachten heeft voorzien die tot nut van anderen kunnen worden aangewend, deze gaven worden hier niet bedoeld. Hier zijn het rechtstreekse Goddelijke genezingen.

Werkingen van krachten

Wat hebben wij hieronder te verstaan? Werkingen van de krachten van God. In het woord 'krachten' ligt ons woord dynamiet! Het zijn dus krachtexplosies in en door bepaalde personen die beslist aan God moeten worden toegeschreven. Het zijn buitengewone krachten die de Geest van God verleent. Het kunnen dus in het algemeen wonderen zijn die nog geen genezingswonderen behoeven te zijn! Jezus ontketende buitengewone krachten van het Koninkrijk. Aan Zijn discipelen beloofde Hij dat zij dezelfde wonderen zouden doen die Hij deed, ja zelfs grotere (Joh.14:12). Dat deden zij dan ook. Petrus wekte Dorkas op uit de dood en Paulus Eutyches die uit het raam was gevallen. In Efeze deed God buitengewone krachten door Paulus. De zweetdoeken en de gordeldoeken werden gebruikt om zieken te genezen en duivelen uit te werpen (Hand.19:11,12). Bij Petrus is zelfs zijn schaduw met Goddelijke kracht geladen (Hand.5:15).

Dit zijn bijzonder opvallende werkingen van krachten, maar er waren ook minder opvallende. Zij kwamen van de Geest en woonden in de gemeente om een antwoord te geven aan de machten van de duisternis. De worsteling tussen het Rijk van Christus en het rijk van satan was in volle gang. Is deze strijd nu minder? Gaan er ook vandaag niet vele werkingen van krachten van de satan uit? Moet satan niet de handen van God vrij houden om de werkingen van Zijn Goddelijk Evangelie daartegenover te stellen? Probeert hij niet de handen te binden van hen die met dit Goddelijk dynamiet de krachtexplosies van het Koninkrijk van God mogen laten plaats vinden? Hadden wij maar meer zulke werkers met dit Goddelijk dynamiet die alles aan de kracht van God toeschrijven en intussen plaats maken voor de zuivere prediking van Christus, de Kracht van God bij uitnemendheid.

Profetie

Wanneer we over profetie horen dan denken we aan de Oudtestamentische profeten en hun profetie. Deze profeten waren er, maar ook in het Nieuwe Testament zijn profeten die profetieën uiten. Toch is er verschil. De profeten van het Oude Testament zijn de erkende of ook bestreden leiders van het volk. Zij leiden het volk terug tot de wet van Mozes en houden de wet door hun krachtvolle prediking bij de tijd. Soms zien zij ver in de toekomst en profeteren een vreedrijk. Zij zijn de predikers van hun dagen. In het Nieuwe Testament staan de profeten niet op die plaats. De apostelen en niet de profeten zijn de verkondigers van het Evangelie. Daarom zijn de apostelen en de profeten van het Oude Verbond de fundamente van de Kerk geworden. De uitdrukking 'apostelen en profeten' komen wij telkens tegen.

Daartoe behoren de profeten uit het Nieuwe Testament niet. Zij geven uitingen die door de Geest zijn geïnspireerd en die voor de gemeente en personen van het grootste belang zijn. Zo kondigt Agabus in Handelingen 11:28 een hongersnood aan. Daarmee rekent de apostel en de gemeente. Ook aan Paulus voorzegt Agabus banden en gevangenschap. Hij legt zijn wil niet aan Paulus op. Ook de gemeentelieden laten hem tenslotte vrij. Paulus beslist zelf toch naar Jeruzalem te gaan. Naast Agabus is ook Silas een profeet. Ook de dochters van Filippus profeteren. Door hen spreekt de Heilige Geest. Zij zijn de oren van de gemeente bij God en de ogen van de gemeente op haar tocht over de aarde. Zij ontvangen concrete openbaringen van God, zodat de gemeente weet wat zij moet doen. Toch reiken deze openbaringen niet aan de openbaringen die de apostelen ten deel vallen. De apostelen ontvangen openbaringen die van fundamentele betekenis zijn voor de hele Kerk.

Allen profeten en profetessen?

Waarschijnlijk zegt iemand: ‘Zijn ná Pinksteren niet alle kinderen van God profeten en profetessen? Haalt Petrus niet de bevrijdende woorden aan van Joël, dat na de uitstorting van de Heilige Geest elk onderscheid binnen de gemeente is weggefallen?’ Inderdaad. Het is na Pinksteren het voorrecht van alle gelovigen om persoonlijk door de Geest geleid te worden. De orde van het Oude Verbond waarin de profeten, de priesters en de koningen een belangrijke rol speelden, is veranderd. Er is geen afhankelijkheid meer van deze mensen. Allen delen in de Geest, maar dat stoot de orde van God in het Nieuwe Testament niet omver. Deze orde van God is: apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars, enz. Deze ambten zijn er om de gelovigen toe te rusten tot dienstbetoon. Dat wil zeggen, dat de ambten er zijn omwille van de gemeente en niet omgekeerd. De conclusie kan dan ook geen andere zijn dan dat de profeet van het Nieuwe Testament er niet is om de andere leden van de gemeente van hun Pinkstergaven en Pinksterbediening te beroven, maar om ze daarin te dienen. Dit geeft dan ook een verschil. Niet allen zijn profeten in de zin van Agabus en anderen. Dat behoeft ook niet, want deze profeten zijn er om de anderen concreet voor te lichten over de wil van God in het heden.

Niet onfeilbaar

Toch zijn deze profeten uit het Nieuwe Testament niet onfeilbaar, want ‘de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen’ (1 Kor. 14:29-34). Ik kom daar nog op terug. Nu mag ik er al op wijzen dat wanneer in de Nieuwtestamentische gemeente een profeet uitingen van de Geest voortbrengt, dan moeten de andere aanwezige profeten deze profetie beoordelen. Hier wordt dus door de apostel een beperking aangebracht. Toch is deze gave van groot belang, want de profeten steken het onderwijs uit de Schrift in brand. Zij geven brandende harten door de uitingen van de Geest. De profeten werken nauw samen met de leraars volgens Handelingen 13:1. De gemeente heeft dringend behoefte aan onderwijs. Anders is zij een lichaam zonder botten. Anderzijds heeft zij de profetie nodig om niet te verkillen en aan het verstand niet al te veel de leiding te geven. Helaas gaan deze twee elementen vaak uiteen. Onderwijs heeft de levende vlam van de profetie nodig en de levende profetie heeft de vulling met het onderwijs uit het Woord van God nodig. Deze profetie geeft een vurig bewogen gemeente. Volgens Paulus geeft de profetie stichting (opbouw), vermaning en bemoediging. Ontbreekt de profetie dan verwildert het volk. Wij hebben in de gemeente mensen nodig, die onder onmiddellijke inspiratie van de Geest staan.

Ware en valse profetie

Ik weet dat ik door het zo te stellen wandel langs de grens van de hemel en van de hel, want zo waar de ware profetie van God afkomstig is, zo waar stamt de valse profetie uit de hel. Wie zal dit onderkennen? Welke maatstaf zullen wij daarbij hanteren? Wat een misbruik is er geweest in de loop van de eeuwen! Wat heeft de Vroege Kerk geworsteld met de Montanisten – een eindtijdbeweging in de tweede eeuw – die een kunstmatige herleving van de profetie nastreefden, maar in de grootste dwalingen terecht kwamen. Waarom? Omdat zij de gave van de profetie losmaakten van het Woord van God en door hun openbaringen van de Geest zich mijlenver verheven achtten boven het onderwijs van het Woord van God. Daartegen heeft de Vroege Kerk zich krachtig geweerd en terecht! Maar is sinds Montanus – de leider van

deze beweging, omstreeks 156 – en de Montanisten overwonnen waren, de gave van de profetie die tot die tijd bestond – in deze bijzondere zin van het woord als gewoon verschijnsel – niet kwijt geraakt? Zo was het ook met de Reformatie. De hervormers Luther (1483-1546) en Calvijn (1509-1564) hebben wat te stellen gehad met de ‘profeten’ van hun dagen. Deze ‘profeten’, sommige Dopersen, hebben de zaak van de Reformatie onnoemelijk veel schade gedaan. Denk maar aan het ontstaan van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, waarin Guido de Brès (1522-1567) zich onder andere krachtig afzet tegen de dwalingen van hen die hij Wederdopers noemt. Maar... zo waren zij niet allemaal. Onder hen zaten niet alleen ware christenen, maar ook met de Geest van de profetie begaafden. Helaas zijn zij onder de voet gelopen en ging de Reformatie zich steeds meer afzetten tegen deze stroming. Daardoor wist zij zelf met de profeten en met de gave van de profetie in het Nieuwe Testament geen raad meer. Lees maar de Commentaren van Calvijn op de teksten over de profeten en de profetie. Is het dan maar niet beter in deze situatie te berusten? Bepaald niet, want hoewel vele reformaties en opwekkingen gedeeltelijk verongelukt zijn door de afdwalingen van sommige ‘profeten’, toch is de gave van de profetie te bijbels om die te verwaarlozen. Maar wel is er bevestiging nodig, want er is valse profetie en er zijn valse profeten. De ware profeten worstelden met de valse profeten (Jes.8:19,20). Micha stond alleen tegenover een groot aantal leugenprofeten die zich erop beroemden de Geest van God te hebben ontvangen (1 Kon.22:22). Boze geesten noemen Jezus de Zoon van God (Matth.8:29) en Paulus en Silas dienstknechten van de allerhoogste God (Hand.16:17). De valse profeten maken de mensen ijdel en zij spreken het gezicht van hun eigen hart, niet uit de mond van de HEERE (Jer.23:16). Zij laten de mensen met rust. Hun eerste en enige woord is vrede. Daar -tegenover staan de ware dienaren van God die alleen de woorden van God overbrengen, daaronder soms lijden of dreigen te gronde te gaan.

Onderscheiden

Hoe nu te onderscheiden? De Bijbel leert ons dat de Heilige Geest nooit Zichzelf tegenspreekt. Dat wil zeggen, dat de profetie altijd onderworpen moet zijn aan de Schrift. Is zij daarmee in strijd dan is ze vals, onwaar. Daarom is voor de gave van de profetie een doordrenkt zijn met de Schrift een onontkoombare voorwaarde. De Geest van de profetie geeft geen nieuwe of aanvullende openbaringen, maar geeft telkens opnieuw een deel van de waarheid om die te doorlichten, om die in de nieuwheid van de tegenwoordigheid van God te plaatsen, om daarin de weg te wijzen, om situaties en mensen te doorlichten. De profetie geeft heerlijke dingen van de Drieënige God. Verder is de gave van de onderscheiding van de geesten dringend nodig om deze profeten, zo nodig, te doorzien en waar van vals te kunnen onderscheiden. ‘Beproeft de geesten of ze uit God zijn’ vermaant de apostel (1 Joh.4:1-6). Daarom, willen de profeten niet ontsporen dan is er een met de Geest begiftigde gemeente nodig. Is die gemeente er niet, of niet duidelijk, dan is er geen aansluiting en volgt de ontsporing. De profetieën moeten beoordeeld worden, zegt Paulus.

Profetie aanwezig

Hoewel de gaven van de profetie onder ons niet zo bekend zijn als in Korinthe, zijn er in elke tijd mensen geweest en zij zijn er nog die een bijzondere profetische gave hebben ontvangen of alsnog ontvangen. In haar slechtste vorm komt ze voor als gave van de ‘voorspelling’. Mensen die van tevoren zeggen wat er gaat gebeuren, staan bij sommigen in hoog aanzien, ook al vertoont hun leven weinig of geen vruchten van de Geest. Zeker mogen wij niet uitsluiten dat een kind van God bepaalde zaken met God kan meeweten. Daarvan zouden treffende voorbeelden te noemen zijn. Wij mogen dus niet uitsluiten dat God aan sommigen van Zijn kinderen bepaalde zaken openbaart. Maar dit is de gave van de profetie niet, althans lang niet helemaal! De gave van de profetie is de bewogenheid waardoor het gelezen en gehoorde Woord bij onszelf en anderen in brand gestoken wordt. Dan worden de hoogten van het enthousiasme bereikt. Deze gave doet de mensen beven voor God en doet de harten smelten van ontroering. Wanneer zij door bovengenoemde zaken: gedegen Schriftkennis, geestelijk leven, een gemeente die met de Geest begaafd is, onderscheiding van de geesten en - niet te vergeten - het letten op de vrucht van de profeten, in de band wordt gehouden dan is zij een kostelijke gave die mag worden begeerd.

Zij kan ontsporen en ... uitgeblust worden. Sommigen zijn zo vuurbang voor deze gave, dat zij alles wat naar deze gave reikt, met wortel en tak willen uitroeien. Wat houden zij over? Een verstandelijk christendom met een historisch geloof dat droog en dor is. Anderen werpen alles op zij en zoeken deze gave in bepaalde kringen, los van de gemeente van God en ... ontsporen. Maar óf u nu links van de weg óf rechts van de weg in de sloot terecht komt, dat maakt niet zoveel verschil. In beide gevallen zit u er naast! Daarom mogen wij luisteren naar de Schrift, naar het Goddelijk onderwijs, opdat de gave van de profetie ook dit onderwijs in brand zal steken.

Onderscheiding van de geesten

Ik raakte deze gave al aan. Deze gave moet uitdrukkelijk onderscheiden worden van een kritische aanleg waarmee sommigen zo 'rijk' zijn bedeed. Mensen met de gave van de onderscheiding van de geesten zijn geen kritikasters of twistzieke mensen, die bij iedereen valse motieven veronderstellen. Zij sabelen iedereen neer en blijven tenslotte alleen over. Wat dit nog met onderscheiding van de geesten te maken heeft, is niet duidelijk. John Wesley (1703-1791) heeft eenmaal gezegd, dat wanneer zo'n 'talent' begraven werd de Heere er geen verdriet van zou hebben. Weer anderen verwarren deze gave met een scherp inzicht in de menselijke natuur, dus mensenkennis. Ook dat is een gave van God, maar niet deze gave. Het is een onderscheiden van geesten. Wat is het dan? Om dit te verstaan moeten we het woord van Luther bedenken dat de duivel de grote aap van God is. De duivel stelt tegenover de gaven van de Geest de namaakgaven van zichzelf. De apostel Johannes waarschuwt de gemeente: 'Geliefden, geloof niet een iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld' (1 Joh.4:1). Rond de Heere Jezus komen de boze geesten los. Daarom zijn ze ook in Zijn gemeenten. De Thessalonicenzen moeten niet verschrikt worden door een geestesuiting of geest (2 Thess.2:2). Deze uitingen kunnen zijn valse profetieën of ook wonderen. Ook de duivel doet wonderen door zijn dienaren (Hand.19:13-17). Het is niet gemakkelijk om deze boze geesten te onderkennen. Paulus spreekt over zware wolven na zijn vertrek (Hand.20:29). De satan en zijn dienaren hullen zich soms in een mooie gedaante (2 Kor.11:14,15). Jezus heeft uitdrukkelijk Zijn discipelen gewaarschuwd tegen valse christussen en valse profeten die grote tekenen en wonderen zullen doen waardoor, zo het mogelijk was, ook de uitverkorenen zouden worden verleid (Matth.24:24). Daarom is deze gave van de onderscheiding van de geesten een bewijs van de grote zorg van Christus voor Zijn Kerk. Hij levert haar niet zomaar uit aan allerlei verleidende geesten die Zijn gemeente grondig willen verwoesten. Zou de Heere ook vandaag bij de toename van de verleidende geesten ongewapend doen staan? Dat zou een tekort doen zijn aan de zorg van Christus voor de gemeente. Het onderscheiden van de geesten is niet alleen een bolwerk tot verdediging van de gemeente, maar ook een uitvalspoor op de instrumenten van de satan om hen te maken tot kanalen van de Heilige Geest. Let erop hoe Paulus Elymas de tovenaars ontmaskert in Handelingen 13. Hij 'onderscheidt' Elymas, dat wil zeggen dat hij door hem heen ziet. Wat ziet Paulus dan? 'Een kind van de duivel, vol van alle bedrog en van alle arglistigheid en een vijand van alle gerechtigheid' (vers 10). Wanneer ziet Paulus dit? Toen hij vervuld werd met de Heilige Geest. De vervulling met de Heilige Geest is voor het gebruik van deze gave beslist noodzakelijk. Anders zijn wij niet tot oordelen bevoegd, over hoeveel mensenkennis wij verder ook beschikken.

Voorbeelden

Deze gave is bij misbruik levensgevaarlijk. Ook hiervan zouden uit de praktijk van het kerkelijke leven ontstellende voorbeelden genoemd kunnen worden. Mag ik er één noemen? Ouderling X te Y leidde indertijd een gezelschap in het huis van mevrouw Z. Ter verduidelijking: op dit gezelschap werd elke week een gedeelte uit het Woord van God gelezen en samen probeerde men in biddend opzien tot God de wegen na te gaan waarlangs God een mens aanvankelijk en bij de voortgang leidt. Er ging van dit gezelschap zegen uit. De Heere zegende Zijn Woord en mensen werden toegebracht. Maar helaas, wat gebeurt? Mevrouw Z kreeg een openbaring van de Geest dat ouderling X een huichelaar was, die met een ezelsbegravenis zou begraven worden. Zij vertelde dit aan de slager, aan de bakker, enz., zodat heel Y dit binnen enkele dagen wist. Gevolg? De ouderling X kon daar niet meer voorgaan, het gezelschap stookte uit en het zegenrijke werk lag verbroken.

Ouderling X en mevr. Z konden elkaar niet meer ontmoeten, enz. Waarom was deze ‘openbaring’ niet uit de Geest? Omdat de vruchten van ouderling X naar de Schriften waren, maar bij mevrouw Z niet. Terwijl Samuël tot aan zijn dood leed droeg over de verwerping van Saul en vooral worstelend bij God intrad, blies deze vrouw dit overal rond zonder blijkbaar leed te dragen en wilde daarmee zelf doorgaan voor een bijzonder mens. Voelt u aan hoe levensgevaarlijk de hantering of beter het misbruik van deze gave is? Laat ik nog een voorbeeld noemen. In een bepaalde kerk kwam een aanklacht tegen een predikant inzake een leergeschil in bespreking. Een ouderling, lid van de synode, stond ’s morgens op, kwam in de vergadering en zei, dat God hem geopenbaard had, dat deze dominee moest worden geschorst en er uitgezet moest worden. Zo gebeurde. Gevolg? Geen bijbelse weerlegging, scheuringen, enz. Er zijn ook andere voorbeelden. Behalve het geval Elymas, doorziet Petrus Ananias en Saffira en ontmaskerde hen in het midden van de gemeente.

Functioneren

Deze gave functioneert alleen in het brede werk van de Heilige Geest in de gemeente en door Zijn inwoning in de gemeente. Er moet dus een klankbodem zijn in de gemeente. Ontbreekt deze, dan kan allerlei kunst- en vliegwerk worden gebruikt, maar de gevolgen zijn er ook naar. Anderzijds dienen wij met de grootste voorzichtigheid bepaalde Geestesuitingen te benaderen. De voornaamste zorg is altijd: Is er geestelijk leven? De eerste vraag is niet: ‘Heeft deze man of vrouw een gave van de Geest?’, maar ‘vertoont deze man of vrouw de vrucht van de Geest?’ De Heere Jezus heeft niet voor niets gezegd: ‘Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doorns of vijgen van distels? Alzo iedere goede boom brengt voort goede vruchten en een kwade boom brengt voort kwade vruchten... Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen’ (Matth.7:16,17, 20). Ook de apostel Johannes houdt zich met dit vraagstuk bezig. Hoe moeten wij de valse profeten onderkennen? Hoe moeten wij de geesten beproeven of ze uit God zijn? Waaraan kennen wij de Geest van God? Johannes leert: ‘Alle geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God; en alle geest die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is de geest van de antichrist, welke geest gij gehoord hebt dat komen zal en is nu reeds in de wereld’ (1 Joh.4:2,3). Hier hebben wij de taak van alle gelovigen. Zij allen hebben de Geest ontvangen, ook al missen zij de speciale gave van de onderscheiding van de geesten. God, Die alles en allen doorgrondt, is de Gever van de gave van de onderscheiding van de geesten. Van Hem staat geschreven dat Hij de harten doorzoekt, dat Hij al de overleggingen van het hart verstaat. Alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem met Wie wij te doen hebben. In dat verband staat dat het Woord van God levend en krachtig is en scherpsnijdender is dan enig tweesnijdend zwaard en dat het doorgaat tot de verdeling van de ziel en van het merg en dat het een oordeler is van de gedachten... (Hebr.4:12). Alleen de Heere Jezus weet volkomen wat er in een mensenhart is. Niemand behoefde Hem iets te zeggen. Door de levensgemeenschap met Christus kan iets van dit weten ook in het hart van een mens zijn. Welk een zorg heeft de Heere Jezus Christus voor Zijn gemeente, dat Hij niet alleen alles en allen doorgrondt, maar ook aan sommigen in de gemeente deze gave mededeelt, opdat de gemeente geen weerloze prooi zou zijn van de boze geesten die haar bedreigen.

Menigerlei talen of allerlei tongen?

Dit opschrift begint met een vraagteken. Wanneer u de Statenvertaling opslaat, leest u ‘menigerlei talen’. In de Kanttekeningen vindt u: ‘soorten van tongen, namelijk die zij niet geleerd hebben, maar die zij door een bijzondere en Goddelijke onderwijzing en ingeving kunnen spreken. Zie Mark.16:17; Hand.2:4’. Ook Calvijn denkt de kant uit van bestaande vreemde talen. De verklaarders van het Nieuwe Testament zijn het erover eens dat deze verklaring onhoudbaar is. Hoeveel achting wij de Kanttekenaren en Calvijn ook toedragen, hier moet hun verklaring beslist niet aangenomen worden. Ook zij waren kinderen van hun tijd. [‘Soorten van tongen/talen’ zijn Geestesuitingen, die voor het eerst in Handelingen 2:4-11 voorkomen. Het is een spreken in klanken, dat door de Geest geïnspireerd is; in een voor de spreker onbekende taal. Na Pinksteren begeleidde deze gave vaak de vervulling met de Heilige Geest (Hand.10:46; 19:6).

Volgens 1 Korinthiërs 14 is kenmerkend voor deze gave: het spreken tot God (2,28), onbegrijpbaar voor anderen (2,19), spreken van geheimenissen (2), tot persoonlijke opbouw (4), de noodzaak van uitleg (13,27,28), bidden met de geest waarbij het verstand niet werkzaam is (14) en een teken van Gods gericht over de ongelovigen (22). Ook kan dit spreken in klanken een openbaring, een profetie, bevatten die door vertolking wordt bekend gemaakt (5,27).

Uitlegging van de talen

Met deze gave wordt bedoeld de vertolking van tongen/talen. Door deze gave wordt de inhoud van wat in klanken gesproken wordt aan de gemeente uitgelegd (1 Kor.12:30; 14:5,13,27). Het gaat hier om openbaring door de Geest van wat in tongen/talen is gesproken.

Eenheid en verscheidenheid

Vers 11 besluit de bespreking van de verscheidenheid in genadegaven door nadruk te leggen op de ene Heilige Geest, door Wie God al deze gaven in de gelovigen bewerkt. Dat betekent dat de gaven bij elkaar behoren en elkaar aanvullen. De gelovigen moeten in het gebruik van de gaven elkaar aanvullen. De verdeling van de gaven vindt plaats zoals de Heilige Geest dat wil. Hier is de vrijheid van de Heilige Geest. Dit laatste betekent niet, dat de gelovige zich mag verschuilen achter de wil van de Geest om niet te verlangen naar meer gaven van de Geest, waartoe Paulus opwekt (1 Kor.12:31; 14:1)].

Deze artikelen verschenen onder de titel 'De gaven van de Heilige Geest' in 'Het Huizer Kerkblad', jaargang 29, nummers 25, 26, 29, 32, 33, 34, 35, 20 juni, 27 juni, 18 juli, 8, 15, 22, 29 augustus 1964. De eerste drie artikelen verschenen onder de titel 'Vragen uit de Pinksterbeweging' 5, 6, 7 (slot) in 'de Waarheidsvriend', jaargang 53, nummer 3, 7, 8, 21 januari, 18 februari, 25 februari 1965. Ds.Boer heeft deze artikelen niet afgemaakt. Hij eindigt met 'Menigerlei talen of allerlei tongen?' – 'Ook zij waren kinderen van hun tijd'.

Dit artikel is ook opgenomen in de bundel "De Geest verlangt naar meer", redactie drs. M.D. Geuze. Deze artikelen zijn in boekvorm nog steeds verkrijgbaar bij Het Huis van Gebed, Nunspeet.